

A ZSIDÓKHOZ ÍRT LEVÉL 9-10.

Nyissuk ki Bibliánkat a Zsidókhhoz írt levél 9. fejezeténél. A Zsidókhhoz írt levél 8. fejezetében a levél írója egy próféciát idéz Jeremiás könyvéből, ahol Isten a következőket mondja:

„Íme, eljön majd az idő, így szól az Úr, amikor új szövetséget kötök Izráel házával és Júda házával;

Ez tehát egy új szövetség lesz, nem olyan, *„amelyet atyáikkal kötöttem azon a napon, amikor kézen fogva kiveztem őket Egyiptom földjéről.”* – mondja Isten.

Ez a szövetség nem kőtáblára íratik majd, hanem az én népem szívére. Isten tehát kijelenti, hogy Ő egy új szövetséget köt majd az Ő népével. Ez azonban azt is jelenti, hogy a régi szövetség elmúlik, hogy egy új szövetség jöhessen létre. Amikor pedig Jézus fogta a kenyeret és a poharat, a páska jelképeit a következőket mondta a Lukács 22: 20-ban: *„E pohár az új szövetség az én vérem által, amely tiérettetek ontatik ki.”*

Sőt azt is tudjuk, hogy ez a vér bűneink bocsánatára ontatik ki.

A régi szövetség idején, vagyis az ószövetségi időkben a bűnök bocsánatára áldozatokat kellett bemutatniuk a papoknak, illetve az engesztelés napján a főpapnak. Isten azonban azt követően létrehozott egy új szövetséget. Törvényeit most már nem kőtáblákra írta, hanem a mi elménkbe, és a mi szívéinkbe. Az első szövetséget Isten tehát félreállította, hogy érvénybe léptethesse ezt az új szövetséget, amely Jézus Krisztusra épül.

Ennek fényében térhetünk át a 9. fejezetre, amely szintén ír arról az új szövetségről, amely megkötöttet Jézus Krisztus által, sőt a 9. fejezetben a levél írója összehasonlítja ezt az új szövetséget a régi szövetséggel. Idézzük csak fel még egyszer, hogy mire is épült az első szövetség. Ugye, arra, hogy az emberek mennyire engedelmessé váltak Istennek. Erre épült tehát az első szövetség Isten és az emberek között. Az emberek engedelmességére és hűségére. Az új szövetség azonban Isten hűségére épül és arra a munkára, amit Isten elvégzett Jézus Krisztuson keresztül. A régi szövetség nem azért vallott kudarcot, mert nem volt jó szövetség, mert nem az igazságot hirdette. A régi szövetség azért bukott el, mert az emberek gyengék és nem tartották meg azt a szövetséget. Az új szövetség azonban örökkévaló, mert Isten hűségére épül. És Isten hűséges.

9.1: Az első szövetségnek is volt tehát istentiszteleti rendje és földi szent helye.

Ugye az első szövetség értelmében, amelyet Isten az ő népével megkötött, Mózes azt a feladatot kapta, hogy felépítse a szent sátrat. Isten azt is elrendelte, hogy áldozatokat mutassanak be a szent sátorban és imádják Istent.

2: Mert sátrort építettek, melynek első részében volt a gyertyatartó meg az asztal és a szent kenyerek: azt nevezték szentélynek. (Vagy gyakran a szent helynek az Ószövetségben.)

Először azonban képzeljük el magát a szent sátrat, amely körülbelül 15 m hosszú lehetett, és 10 m széles, a belmagassága is körülbelül 5 m volt. Tehát ez nem egy háromszög alakú sátor volt, hanem sokkal inkább négyszög alakú. A szent sátor első része két további részre bomlott. Ahogy az ember belépett a sátorba azon a kárpiton keresztül, amely keletre nézett, egy olyan helyiségben találta magát, amely 10 m hosszú és 5 m széles volt. Itt helyezkedett el a szent kenyerek asztala, mégpedig a jobbunkon. Rajta 12 kenyeret helyeztek el, mindegyik Izrael egy-egy törzsét jelképezte.

Velünk szemben a kárpit előtt, amely a szent sátorban a következő helyiségbe vezetett az illatáldozati oltár helyezkedett el. Itt mutattak be a papok illatáldozatokat, amelyek a nép imáit jelképezték. Ezeket felajánlották az Úrnak.

A balunkon a lámpatartó helyezkedett el, amelynek hét ága volt. A lámpatartóban olajmécsesek világítottak, és ez volt a szent hajlék, ezen helyiségének egyedüli fényforrása. Mindezek a felsorolt dolgok olyan dolgokat jelképeznek, amelyeket megtalálhatunk a Mennyben. A hétágú gyertyatartó a menóra például, ahol ugye, a hét ág, egy közös törzsből nyúlik ki, a Szent Lélek teljességét jelenti. Ahogy a korábbiakban említettem, ebben az első helyiségben azonban a lámpatartón kívül a szent kenyerek asztala is elhelyezkedett. Ezt írja a Zsidók levelének a szerzője is a Zsidók 9: 2-ben, és hozzáteszi, hogy ezt nevezték szentélynek, vagy a szent helynek.

3: A második kárpiton túl pedig volt egy sátor, amelyet szentek szentjének neveztek:

4: ebben volt egy arany füstölőoltár és a szövetség ládája, minden oldalról arannyal borítva. A szövetségládjában volt az aranyedény mannával tele és Áron kivirágzott vesszeje, meg a szövetség táblái,

A szövetség ládája mindenképpen nagyon érdekes. Milyen jó lenne megtalálni. Azt nem mondom, hogy hozzá is mernék érni, de azért nagyon szívesen szemlélném tisztos távolságból. És bizony érdemes odafigyelni arra, hogy mit ír itt a levél szerzője.

Mi is volt a szövetség ládjában? Egy aranyedény, amelyben megőrizték a mannát, amellyel táplálta Isten a népet a pusztában. Ezenkívül a szövetség ládjában ott volt Áron kivirágzott vesszeje is. A vessző kivirágzása – emlékezzünk csak vissza – jel volt Istentől, Isten így adta tudtára a népnek akaratát, mely szerint Áron leszármazottaiból kell, hogy Izrael főpapjai kikerüljenek. De vegyük csak észre, a szövetség ládjában voltak elhelyezve a szövetség táblái is. Az a két kőtábla, amelyre Isten a tíz parancsolatot írta. Ezt nagyon szeretném látni. Csodálatos lenne. Ezt a három dolgot tartalmazta tehát a szövetség ládája, és ezekre épült az a szövetség, amelyet Isten a néppel kötött. Arra épült ugye, hogy mennyire tartották meg a törvényeket, amelyeket Istentől kaptak, a parancsolatokat, és ugye abban a szövetségben nagyon fontos szerepet kapott a papi szolgálat is Áronnak, a főpapnak a vezetésével.

5: fölötte pedig a dicsőség kerubjai, amelyek beárnyékolják az engesztelés helyét. De ezekről most nem kell részletesen beszélni.

Ez tehát egy képe Isten trónusának a Mennyben, amelyet szintén kerubok vesznek körül.

6: Miután ezeket így rendezték el: a sátor első részébe mindenkor bejárnak az istentiszteleti szolgálatot végző papok,

A sátorban tehát az első részében naponta bejártak a papok. A szent kenyerek asztalán hetente egyszer cserélték ki a kenyereket. A lámpatartó mécsesekben az olajat naponta kellett cserélni, Istennek ugyanis az volt a parancsa, hogy a mécsesek folyamatosan, éjjel-nappal égjenek, világítsanak. Ezenkívül a papok többször is odajárultak az illatáldozati oltár elé és illatáldozatot mutattak be az Úrnak. A füstölőszerkeket külön füstölőkbe helyezték, és amikor kint meggyújtották a tüzet, hogy az áldozatokat bemutassák Istennek, a tűzből vettek izzó paraszt, majd a füstölőbe tették azt, amely ugye már a füstölő szert is tartalmazta, és meglengették azt a szentélyben az illatáldozati oltár előtt, a nép imáit jelképezve. Az illatáldozatot is naponta mutatták be. Voltak tehát bizonyos áldozatok, amelyeket minden nap be kellett mutatni.

Ezenkívül pedig minden nap több száz ember látogatott el a szent sátorhoz, akik nevében szintén különféle áldozatokat kellett bemutatniuk a papoknak. A papok tehát egész nap áldozatokat mutattak be Istennek.

Emlékezzünk csak vissza, mit ír Lukács az ő evangéliumában. Lukács evangéliumának első fejezetében beszámol arról, hogy Keresztelő János édesapja Zakariás volt, egy pap, az Abia csoportjából. Az egyik napon, amikor csoportjának beosztása szerint papi szolgálatot végzett az Isten előtt, és őt jelölték ki arra, hogy bemerjen az Úr templomába és bemutassa a füstölő áldozatot, megjelent neki az Úr angyala. Még egy dolgot itt érdemes megemlítenünk, hogy a papok általában egy hónapon keresztül szolgáltak, és utána az év hátralevő részét a családjukkal tölthették otthon. Amikor tehát Zakariás bent volt a templomban és füstölő áldozatot mutatott be, megjelent neki Gábrriel, az Úr angyala és elmondta neki, hogy felesége, Erzsébet fiút szül majd, aki a Messiás előtt jár majd, az Ő hírnöke lesz. Ebben az ígérésben tehát egy kicsit belepillanthatunk a papi szolgálatba, a szentélybe.

7: a másodikba azonban csak évenként egyszer, és egyedül a főpap mehet be, azzal a vérrel, amelyet bemutat önmagáért és a nép tudatlanságból eredő vétkeiért.

A Szentek Szentjébe tehát, ahol az ember találkozhatott Istennel senki nem léphetett be a főpapon kívül. Sőt a Szentek Szentjébe a főpap is csak évente egyszer léphetett be, **Jong kippur** ünnepén, vagyis az engesztelés napján. A főpap tehát csak ezen az egy napon mehetett be a Szentek Szentjébe évente, és azon a napon kétszer ment be Szentek Szentjébe. A főpapnak először is le kellett mosakodnia, azután pedig fel kellett áldoznia egy ökröt saját bűneiért. Azután vennie kellett az ökör vérért, és azzal lépett be a Szentek Szentjébe. Ugye, az ökröt saját vétkeiért áldozta fel. A vért pedig miután belépett a Szentek Szentjébe, a szövetség ládájának födelére kellett hintenie, mégpedig egy nagyon konkrétan meghatározott módon.

Mózes 3. könyvének 16. fejezetében részletesen olvashatunk az engesztelés napjáról, s mindarról, amit a főpapnak ezen a napon tennie kellett. Miután a főpap felajánlotta az ökröt saját bűneiért, kijöhetett a Szentek Szentjéből, ezt követően ismét le kellett mosakodnia, új ruhát kellett magára húznia, utána pedig fogott két kecskét, amely fölött sorsot vetettek. Azt a kecskét, amelyre ez alapján a választás esett, meg kellett ölni, és be kellett mutatni áldozatként Istennek a nép bűneiért. A másik kecskét az egyik papnak kellett kivezetnie a pusztába, ahol a kecskét szabadon engedte. Még egy fontos dolgot el kell a két kecskével kapcsolatban mondanom. Amikor még mind a kettő kecske életben volt, a két állat fejére olvasták a nép bűneit, és csak azután vágták le az egyiket. Majd a főpap ugyanaznap, immáron másodszer ismét belépett a Szentek Szentjébe, és áldozatként bemutatta Istennek a levágott kecskét a nép bűneiért. A másik kecskét azután kivezették a pusztába, és ott szabadon engedték. Ez a kecske ilyenkor elfutott és eltűnt a pusztában. Az egyik esetben tehát az engesztelést a bűnökért a kecske halála és áldozatként való felajánlása hozta, ez tehát azt jelképezte, hogy meg kellett ölni ezt az állatot, ahhoz, hogy bűneik megbocsátassanak. Vér nélkül ugyanis nincs bocsánat. A másik kecske esetében, amelyet elküldtek, és szabadon engedtek a pusztában – ez a kecske a bűneinktől való elszakadásnak a szimbóluma. Azt jelképezi, hogy Isten is maga mögött hagyja a mi bűneinket, nem emlékezik meg róluk többé. Úgy eltűnnek a bűneink, ahogy az a kecske eltűnt a pusztában. Tehát 7-es vers még egyszer:

7: a másodikba azonban csak évenként egyszer, és egyedül a főpap mehet be, azzal a vérrel, amelyet bemutat önmagáért és a nép tudatlanságból eredő vétkeiért.

8: A Szentlélek ezzel azt jelenti ki, hogy amíg az első sátor fennáll, addig nem nyílik meg a szentélybe vezető út.

Amíg tehát állt a szent sátor, az emberek egyszerűen nem mehettek közvetlenül be Isten jelenlétébe. Sőt maga a szent sátor létezése is ezt mutatta. A vastag kárpit elválasztotta az embereket Istentől. Nem szabad azonban figyelmen kívül hagynunk, hogy amikor Jézus meghalt a kereszten, ugye, az evangéliumokban azt olvashatjuk, hogy a templom kárpitja kettéhasadt, mégpedig föntről lefelé. Vagyis Isten hasította ketté a kárpitot, tudomásunkra hozva ezzel, hogy most már mindenki szabadon mehet Isten színe elé Jézus Krisztus által. Vagyis most már én is és te is, és mi mindannyian mehetünk Isten jelenlétébe Jézus

Krisztuson keresztül, aki önmagát feláldozta értünk. Annak köszönhetően tehát, amit Jézus Krisztus értünk tett, szabadon beléphetünk Isten jelenlétébe. Amíg tehát állt a szent sátor, ez azt is jelentette, hogy nem vezetett szabad út a szentélybe, Isten jelenlétébe.

9: Példázat ez nekünk a mostani időre, (Mi a példázat? A szent sátor) hogy ott olyan ajándékokat és áldozatokat mutatnak be, amelyek nem tudják lelkiismeretében tökéletessé tenni a szolgálattelvőt.

10: Ezek a külső rendelkezések, amelyek ételekre, italokra és különböző mosakodásokra vonatkoznak, csak az új rendelkezés idejéig kötelezők.

Annak az új rendelkezésnek az idejéig, amelyet Jézus Krisztus hozott el.

11: Krisztus pedig, mint a jövőendő javak főpapja a nagyobb és tökéletesebb sátoron át jelent meg, amely nem emberkéz alkotása, azaz nem e világból való.

12: Nem is bakok és bikák vérével, hanem a tulajdon vérével ment be egyszer s mindenkorra a szentélybe, és örök váltságot szerzett.

Azt látjuk tehát, hogy a főpaprak minden évben be kellett mennie a Szentek Szentjébe, hogy először is a saját bűneiért mutasson be áldozatot, másodsorban pedig a nép bűneiért. A főpaprak tehát ezt minden évben meg kellett tennie. Jézus azonban egyszer lépett be a Mennybe, nem pedig abba a szent sátorba, amelyet emberi kéz hozott létre. Jézus tehát magába a Mennybe lépett be, amelynek a szent sátor mindössze a földi jelképe. Jézus tehát a Mennybe ment be, sőt nem is bakok és bikák vérével, hanem a tulajdon vérével ment be egyszer s mindenkorra a szentélybe, és örök váltságot szerzett.

Így tehát Jézus egyrészt maga volt a főpap, aki bemutatta az áldozatot, ugyanakkor azonban ő maga volt az áldozat is. Ugye, amíg az áldozati rendszer működött, az áldozatok bemutatása úgy történt, hogy az emberek az áldozatra szánt állatot átadták a papnak, és a pap volt az, aki bemutatta az áldozatot Isten előtt. Jézus azonban nemcsak az áldozatot bemutató pap volt, hanem maga az áldozat is, akit feláldoztak tehát. Jézus tehát a saját vérével lépett be Isten jelenlétébe megváltva az embereket.

13: Mert ha bakok és bikák vére és tehén hamva a tisztátalanokra hintve megszentel, vagyis külsőleg tisztává tesz,

14: akkor a Krisztus vére, aki örökkévaló Lélek által önmagát áldozta fel ártatlanul az Istennek, mennyivel inkább megtisztítja lelkiismeretünket a holt cselekedetektől, hogy szolgáljunk az élő Istennek.

A levél írója tehát rámutat arra, hogy az áldozati rendszernek az egyik gyengepontja az volt, hogy a bemutatott áldozatok nem tudták igazán tisztává tenni az emberek lelkiismeretét. Ezek az áldozatok emlékeztették az embereket bűnükre, és annak a pusztá ténye, hogy minden évben ezeket az áldozatokat be kellett mutatni, az emberekben folyamatosan élt annak a tudata, hogy ők bűnösök. Jézus azonban tisztára mosott bennünket azáltal, hogy egyszer és mindenkorra belépett a Mennybe, és a saját vére által vált Ő engesztelő áldozattá értünk, tökéletes áldozattá. Amikor állatokat mutattak be Istennek áldozatul, fontos volt, hogy az az állat hibátlan legyen. Tehát nem arról volt szó, hogy olyan állatot áldoztak fel Istennek, amely már egyébként is haldoklott. Vagy, amelynek más hasznát már nem vették. Mennyire szomorú, hogy az ember sokszor mégis a selejtes dolgokat hajlandó csak odaadni Istennek. Mondván, hogy ezzel már én úgy sem tudok mit kezdeni, akár fel is ajánlhatnám Istennek.

Hallottam egyszer egy farmerről, aki az egyik napon bejelentette a feleségének, hogy tehenük megellett, mégpedig kisborjú, két ikerborjú született. A farmer mindezt nagy örömmel újságolta feleségének, és azt is hozzátette: hogy annyira izgatott vagyok, hogy az egyiket megtartom, a másikat pedig az Úrnak ajánlom. A feleség is egyetértett azzal, hogy ez egy csodálatos ötlet. Ahogy egyre növekedtek a borjak a farmer még mindig folyamatosan emlegette, hogy, ha elérkezik a pillanat, amikor már el lehet őket adni,

akkor az egyik mindenképpen Istené, a másik pedig az övé. Amikor pedig a feleség megkérdezte tőle, hogy melyik borjú konkrétan a kettő közül az Úré, akkor ő csak azt válaszolta: végül is teljesen mindegy, nem? Tehát úgy kategorikusan soha egyikről sem jelentette ki, hogy ez lenne az Úré, ez pedig az enyém. Az egyik reggel azonban, amikor benyitott a konyhába, a következőket mondta a feleségének: Kedvesem, szörnyű dolog történt. Az a borjú, amely Istené volt, megdőglött.

Visszatérve azonban az áldozati rendszerhez, Isten megkövetelte a szép példányokat. Isten meghagyta a népnek, hogy amikor egy állatot mutatnak be neki, akkor az hibátlan legyen és ne legyen semmiféle fogyatkozása. Ne legyen tehát se genetikai értelemben fogyatékos, de olyan példány se legyen, amelynek a testén esetleg sebek találhatók, mert egy másik állat, például egy farkas, megsebezte. Az 1 Péter 1: 18-ban a következőket olvashatjuk: *„tudván, hogy nem veszendő dolgokon, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életmódotokból,*

19: hanem drága véren, a hibátlan és szeplőtelen Báránynak, Krisztusnak a vérén.

Ezt valóban csak Jézusról mondhatjuk el, hogy hibátlan volt és szeplőtelen. Ő ugyanis a bűnös természet nélkül született. Benne nem volt meg az eredendő bűn. Nagyon érdekes, hogy a felfedezések szerint azok a gének, amelyek alapján azután a magzat vére kialakul az édesapától származnak. Jézus vére tehát ennek fényében Istentől származott, Jézus tehát nem az eredendő bűn fogyatékoságával jött a világra. Jézus tehát tökéletesen tisztának született, sőt meg is maradt annak. Egyedül Ő lehetett tehát a tökéletes áldozati bárány. Mi sohasem lehetnénk tökéletes áldozati bárányok, hiszen az eredendő bűn fogyatékoságával jövünk világra. De még, ha ez nem is lenne így, akkor is az életünk során sebeket ejtenének rajtunk. Vagyis nem lennénk többé hibátlanok, nem lennénk alkalmasak arra, hogy áldozati bárányként tökéletes, és fogyatékoságtól mentes áldozati bárányként bemutassanak bennünket. Jézus azonban a hibátlan és szeplőtelen bárány önmagát adta, hogy a mi lelkiismeretünk tiszta lehessen. Hogy megmenekülhessünk a halálból, és az élő Istent szolgálhassuk.

Mindamellettt azonban még mindig akadnak olyanok, akik saját cselekedeteik által akarják kivívni Isten elismerését. Saját cselekedeteiket ajánlják fel áldozatul Istennek. És sajnos a zsidó nép is pontosan ezt teszi ma. Amikor elérkezik számukra az engesztelés napja most már nem áldozatokat mutatnak be, hiszen az áldozati rendszer, mint olyan egyenlőre nem kelt életre. Nem áldozatokat mutatnak be tehát, hanem otthonukban ülnek és emlékeznek. Visszaemlékeznek az életükre, felidézik jó cselekedeteiket és gonosz cselekedeteiket is. És ahogy ezt teszik, imádkoznak, kérik Istent, hogy a jó cselekedeteiket fogadja el Isten, a gonosz cselekedeteikről pedig feledkezzen meg. És, ahogy végiggondolják jó és gonosz cselekedeteiket, egészen addig, amíg a jó cselekedetek serpenyőjében több van, mint a gonosz cselekedetek serpenyőjében, addig úgy érzik minden rendben van. És ugye, éppen ezért nagyon sokan közülük az engesztelés napját megelőző héten lóhalálában igyekeznek minél több jó cselekedetet végrehajtani, éppen ezért, hogy a jó cselekedeteik többet nyomjanak majd a latba. Jézus Krisztus azonban megtisztított bennünket a halott cselekedetektől, hogy az élő Istent szolgálhassuk.

15: Így tehát új szövetség közbenjárója lett Krisztus,

A régi szövetség közbenjárója ugye a főpap volt.

Tehát 15: Így tehát új szövetség közbenjárója lett Krisztus, mert meghalt az első szövetség alatt elkövetett bűnök váltságáért, hogy az elhívottak elnyerjék az örökkévaló örökség ígését.

Jézus tehát a közvetítő. Amikor fogta a poharat az utolsó vacsoránál, ezt mondta: Ez az én vérem, az új szövetség vére, amely kiontatik a bűnök bocsánatára. Jézus halálával bűnbocsánatot hozott azokra a vétkekre, amelyek még az első szövetség alatt követett el az ember, vagyis a törvény alatt. Jézus tehát azért halt meg az első szövetség alatt elkövetett bűnök váltságáért, hogy az elhívottak elnyerjék az

örökkévaló örökség ígérését. A 12. versben pedig láthatjuk, hogy Jézus örök váltságot szerzett tulajdon vérével. És milyen dicsőséges is ez az örökkévaló örökség.

Péter az 1 Péter 3-ban a következőket írja: *Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki nagy irgalmából újjá szülte minket Jézus Krisztusnak a halottak közül való feltámadása által élő reménységre, 4: arra az el nem múló, szeplőtelen és hervadhatatlan örökségre, amely a mennyben van fenntartva számotokra.*

Örökkévaló örökség a miénk tehát Krisztusban. Pál az Efézusiakhoz írt levélben is az 1: 18-ban is azt imádkozza az efézusiakért, hogy Isten világosítsa meg az ő lelki szemüket, hogy meglássák milyen reménységre hívott el minket Isten, és, hogy milyen gazdag az ő örökségének dicsősége a szentek között. Tulajdonképpen tehát Pál is azt mondja: bárcsak felismernénk milyen dicsőség vár ránk Isten örökkévaló országában. Hiszen dicsőséges örökség a miénk.

16: Mert ahol végrendelet van, ott a végrendelező halálának is be kell következnie;

17: mert a végrendelet csak halál esetén érvényes; amíg a végrendelező él, addig érvénytelen.

Amikor tehát valaki végrendeletet készít, a végrendelet akkor lép érvénybe, amikor ez a valaki meghal. Amíg azonban az a valaki él, a végrendelet nincs érvényben. Jézus volt tehát az, aki létrehozta ezt a szövetséget, amely a halálával lépett érvénybe. Úgyhogy most már mi is ebben a szövetségben élhetünk, és élvezhetjük a szövetség nyújtotta előnyöket.

18: Innen van az, hogy az első szövetséget sem léptették életbe vér nélkül.

19: Mert amikor Mózes a törvény szerint az egész népnek minden parancsolatot elmondott, vette a bikák és bakok vérével vízzel, vörös gyapjúval és izsóppal együtt, és meghintette a könyvet és utána az egész népet, 20: e szavakkal: „Ez annak a szövetségnek a vére, amelyet az Isten rendelt számotokra.”

21: Aztán hasonlóképpen meghintette vérrel a sátort és az istentisztelet minden eszközét is.

22: A törvény szerint majdnem mindent vérrel tisztítanak meg, és vér kiontása nélkül nincs bűnbocsánat.

Mennyire fontos kijelentés is ez, a legutolsó. Mózes tehát a törvény szerint vette a bikák és bakok vérével, vízzel, vörös gyapjúval és izsóppal együtt, meghintette a könyvet és utána az egész népet, és ezt mondta: „Ez annak a szövetségnek a vére, amelyet az Isten rendelt számotokra.”

Ezt a szövetséget a kiontott vér pecsételi meg. Mindent vérrel tisztítottak tehát meg. A Bibliában arról olvashatunk, hogy Jézus Krisztus vére megtisztít bennünket minden bűnünktől. Vegyük tehát észre még egyszer, hogy mit mond a 22. vers második fele: „vér kiontása nélkül nincs bűnbocsánat.”

És pontosan itt érzékelem a problémát azoknál a zsidóknál napjainkban, akik nagyon is komolyan veszik vallásukat. Tudom, hogy őszintén gondolják ezt, komolyan, ehhez nem fér kétség. Azt is hiszem, hogy szeretik Istent, mindamellettt azonban nem érthetek velük egyet abban, amit ők gondolnak, hogy cselekedeteikkel bűnbocsánatot nyerhetnek vétkeikre. Ez ugyanis tökéletesen ellentmond annak, amit az Ige állít. Én tehát úgy gondolom, hogy ők ugyanúgy azzal az alapvető problémával küszködnek, amellyel tulajdonképpen minden ember egy ponton az életében, mégpedig a bűntudattal, amely azon kérdés elé állítja őket, hogy mit kezdjenek bűntudatukkal.

Ha nincsen templom, ha nem működik az áldozati rendszer, vagyis vér kiontására ily módon nem kerül sor, akkor hogyan nyerhet az ember mégis bűnbocsánatot. Hiszen tudjuk, hogy vér kiontása nélkül nincs bűnbocsánat. A zsidók tehát véleményem szerint ebbe a jelentős problémába ütköznek. Ugyanis nem tartják meg az első szövetséget, amelyet Isten velük kötött, a második szövetséget ugye elutasítják. Az első pedig nem tartják meg. Isten törvényeit tehát félreteszik és az emberi hagyományokat teszik tanokká, mint ahogy azt Jézus idejében is megfigyelhetjük. Jézus is azt mondta, hogy az emberi hagyományokat

teszitek tanítássá, és az emberi hagyományok pedig azt sugallják, hogy a jó cselekedetek bűnbocsánatot szerezhettek a gonosz cselekedetekért. A lényeg csak az, hogy több jó cselekedetet kell az embernek végrehajtania, mint gonoszat, és akkor minden rendben lesz. Az ige azonban nem ezt mondja. Isten pontosan meghatározta az ószövetségi időkben, hogy mi az, ami az ő bűneiket elfedezi. Ugye, az áldozatok bemutatása, a vér kiontása, és úgy gondolom, hogy ez nagyon fontos. Szerintem nagyon is fontos az, hogy már kétezer éve nem működik az áldozati rendszer. Ez a rendszer nem sokkal Jézus halála után leállt, és azóta sem kelt életre. Úgy tűnik azonban, hogy Izrael ismét elkezdi áldozatokat bemutatni Istennek abban a hétéves időszakban, amelyről a Jelenések könyvében olvashatunk. Amikor Isten miután kiragadja az ő egyházát a világból, ismét elkezdi munkálkodni Izraelben. Az Antikrisztus ugyanis a hétéves időszak közepén elrendeli majd az áldozatok bemutatásának felfüggesztését. Ebből tehát láthatjuk, hogy Jeruzsálemben ismét megépítik a templomot, ahol imádkozták Istent, és ismét bevezetik majd az áldozati rendszert, abban a hétéves időszakban, amely még a jövőben vár a világra, és, amely során Isten Izraelben elvégzi tervezett munkáját. Jelenleg azonban, bár ők azt gondolják, hogy jó cselekedeteik alapján bűnbocsánatot nyerhetnek, ennek nincs igei alapja. Az ige szerint ez nem történhet meg.

23: Szükséges volt, hogy a mennyei dolgok képmásait ezekkel tisztítsák meg, magukat a mennyei dolgokat azonban ezeknél különb áldozatokkal.

Más szóval fontos volt, hogy a mennyei dolgok képmásait, vagyis a szent sátrát és annak minden kellékét vérrel tisztítsák meg. Magukat a mennyei dolgokat azonban ezeknél különb áldozatokkal kellett megtisztítani.

24: Mert nem emberkéz alkotta szentélybe, az igazi képmásába ment be Krisztus, (vagyis nem a szentek szentjébe ment be itt a földön), hanem magába a mennybe, hogy most megjelenjen az Isten színe előtt értünk.

Ez csodálatos, hogy Jézus Krisztus a mi főpapunk ott van Isten jelenlétében és képvisel bennünket.

25: Nem is azért ment be, hogy sokszor áldozza fel önmagát, ahogyan a főpap megy be évenként a szentélybe más vérével,

26: mert akkor sokszor kellett volna szenvednie a világ kezdete óta. Most azonban egyszer jelent meg az idők végén, hogy áldozatával eltörölje a bűnt.

27: És amint elrendeltetett, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután pedig ítélet következik,

28: úgy Krisztus is egyszer áldoztatott fel, hogy sokak bűnét elvegye; másodszor majd a bűn hordozása nélkül fog megjeleneni azoknak, akik várják őt üdvösségükre.

Jézus tehát eljött a világba, felajánlotta önmagát áldozatként, majd belépett a Mennybe, hogy megjelenjen az Isten színe előtt értünk. Az Ő áldozata tökéletes volt, ezért kellett csak egyszer bemutatni. És az örökre szólt.

„És amint elrendeltetett, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután pedig ítélet következik, (Ez áll a 27-es versben.)

28: úgy Krisztus is egyszer áldoztatott fel, hogy sokak bűnét elvegye;”

10.1: Mivel a törvény az eljövendő javaknak csak árnyékát, de nem a mennyei dolgok valóságos alakját tartalmazza, ezért azokkal az áldozatokkal, amelyeket évenként rendszeresen bemutatnak, sohasem tudják tökéletessé tenni az odajárulókat.

Figyeljük csak meg mit ír itt az Ige az első versben: „a törvény az eljövendő javaknak csak az árnyéka”. Ezt érdemes tudatosítanunk, amikor Mózes harmadik könyvét tanulmányozzuk és egyáltalán Mózes törvényét, hiszen mindez az eljövendő javaknak az árnyéka. Vagyis mindez előrevetíti Jézus Krisztus munkáját, az Ő áldozatát, az Ő főpapi voltát.

Pál a Kolossébeliekhez írt levelében a 2. fejezet 14. versétől a következőket írja: „*Jézus eltörölte a követelésével minket terhelő adóslevelet, amely minket vádolt, eltávolította azt az útból, odaszegezve a keresztfára.*

15: Lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, nyilvánosan megszegyenyítette őket, és Krisztusban diadalmaskodott rajtuk.

16: Senki el ne ítéljen titeket ételért és italért, ünnep, újhold vagy szombat miatt.

17: Hiszen ezek csak árnyékai az eljövendő Krisztusnak, aki a valóság.”

Jézus Krisztus tehát a valóság. A törvény, az áldozatok mind-mind az Ő árnyékai, amelyek Őrá mutatnak. Így hát, amikor Jézus Krisztus eljött többé az árnyékokra nem volt szükség, hiszen a valóság lett a miénk.

Még egyszer első vers második fele: „*ezért azokkal az áldozatokkal, amelyeket évenként rendszeresen bemutatnak, sohasem tudják tökéletessé tenni az odajárulókat.*”

2: Különbön megszűnt volna az áldozatok bemutatása, hiszen akik áldoztak, és egyszer megtisztultak, többé nem éreztek volna semmi bűntudatot.

Vagyis a levél írója itt azt mondja: ha a bemutatott áldozatok tökéletessé tudták volna tenni az odajárulókat, akkor Mózes idejében elég lett volna mindenkinek egyszer egy ilyen áldozatot bemutatni, és utána többé már nem lett volna rá szükség. Ebben az esetben tehát nem kellett volna naponta áldozatokat bemutatniuk, illetve évente egyszer a Szentek Szentjében. Tehát, ha ezek az áldozatok tökéletessé tudták volna tenni az odajárulókat, akkor megszűnt volna az áldozatok bemutatása (2-es vers), hiszen akik áldoztak és egyszer megtisztultak, többé nem éreztek volna semmi bűntudatot. A régi szövetség értelmében azonban a törvény alatt nem ez történt. Ami azonban csodálatos az az, hogy az új szövetség értelmében, hogyha egyszer megtisztít bennünket Jézus Krisztus, akkor már nem kell bűntudatot éreznünk. Mert Jézus vére teljesen, tökéletesen megtisztít bennünket. Jézus Krisztus vére tehát megtisztít bennünket. A görög eredetiben pedig a megtisztít ige helyén szereplő kifejezés egy folyamatosságot feltételez, vagyis ezt úgy fordíthatnánk, hogy folyamatosan megtisztít bennünket, Jézus vére tehát folyamatosan megtisztít bennünket minden bűnünktől. Milyen csodálatos dolog ez!

3: De az áldozatok évről évre a bűnökre emlékeztetnek.

Minden évben, amikor a pap áldozatot mutatott be a nép bűneiért, az embereket ez ugye bűneikre emlékeztette.

4: Mert lehetetlen, hogy bikák és bakok vére bűnöket töröljön el.

Lehetetlen. Az Ószövetségben az eredeti héber szövegben azt olvashatjuk, hogy a bikák és a bakok vére kofárként szolgált. Ezt a héber kifejezést alkalmazza a szöveg, hogy „kofár”. Ami takarót jelent. Vagyis az állatáldozatok elfedezték, betakarták az ő bűnüket, de nem tisztították őket meg bűneiktől.

5: Ezért, amikor eljön a világba, így szól: „Áldozatot és ajándékot nem akartál, de testet alkottál nekem;

Ez az idézet a 40. Zsoltárból való. Azt azonban hozzá kell tennünk, hogy az idézet második fele, amely így szól: „de testet alkottál nekem”, a septuagintában lelhető fel, amely a héber nyelvben íródott

Ószövetség görög fordítása. Ezt a fordítást 70 tudós végezte, 200 évvel Jézus születése előtt. Mégpedig azért, mert Izrael babiloni fogságát követően a héber nyelv szinte teljesen kihalt, csak az írások tanulmányozói használták még a héber nyelvet, maguk a zsidók sem használták már ezt a nyelvet, sokkal inkább görögül beszéltek. Azok a tudósok tehát, akik elkezdték a héber Ószövetséget görögre fordítani abból a megfontolásból tették ezt, hogy úgy érezték, hogy fontos lenne, hogy az emberek egy számukra érthető nyelven olvashassák az írásokat. Így született tehát meg a septuaginta. Tehát még egyszer az 5-ös vers: „*Áldozatot és ajándékot nem akartál, de testet alkottál nekem;*”
Vagyis Jézus, amikor eljött a földre, az Úr egy testet alkotott neki. Hogy ebben a testben Ő válhasson a tökéletes áldozattá az emberekért.

6: égő- és bűnért való áldozatot nem kedveltél.

7: Akkor ezt mondtam: Íme, itt vagyok, amint a könyvtékercsben meg van írva rólam, hogy teljesítem a te akaratodat, Istenem.”

Jézus tehát azt mondja: *Íme, itt vagyok, amint a könyvtékercsben meg van írva rólam.* A teljes Ószövetség Jézus Krisztusról szól. Minden könyvben megtaláljuk Jézust. Az előképekben, az áldozatokban, a próféciákban. Az egész egy hatalmas nagy történet, amely arról szól, hogy Isten felkészíti az emberek szívét arra a napra, amikor elküldi a Messiást.

Visszatérve a 6. vershez ez az igeveres égő- és bűnért való áldozatot említ. Az Ószövetségben az emberek ötféle áldozatot mutattak be Istennek. Ezek szükségesek voltak ahhoz, hogy az ember közösségben lehessen Istennel. Isten terve, Isten célja az, hogy az ember legyen közösségben vele. Isten terve az, hogy az emberek megismerjék Őt, hogy közösségben legyenek vele, és, hogy részt vegyenek Isten terveinek megvalósításában itt a földön. A bűn azonban egy szakadékot hoz létre az ember és Isten között. A bűn elválaszt bennünket Istentől. Bűnös emberekként tehát nem lehetünk egységben a szent Istennel.

Pál a Korinthusi gyülekezetnek is írt két levelet, és ugye hozzá kell tennünk, hogy Korinthus egy romlott város volt olyannyira, hogyha valakiről azt mondták, hogy ő korinthusi, akkor ez egyet jelentett azzal, hogy az az ember züllött. Minden este, mintegy ezer prostituált árasztotta el Korinthus városát, akik a hegyen álló Afrodité szentélyében papnőként szolgáltak. Pál tehát figyelmeztette a korinthusi hívőket a prostituáltakal kapcsolatban. Az 1 Korinthus 6: 16-ban ezt írj: *Vagy nem tudjátok, hogy aki parázna nővel egyesül, egy testté lesz vele?*

A 15-ös versben pedig még azt mondja: Vagy nem tudjátok, hogy a ti testetek a Krisztus tagja? Most tehát azok, akik a Krisztus tagjai, parázna nő tagjaivá legyenek? Szó sem lehet róla!

Hiszen mi köze van a sötétségnek a világossághoz? Pál tehát figyelmezteti őket. Hiszen, ha mi egyik vagyunk Istennel, de meggyünk és vétkezünk, akkor ily módon Istent is társunkká tesszük a bűnben. A bűnös ember tehát nem lehet közösségben egy szent Istennel. Ahhoz tehát, hogy közösségben lehessünk Istennel először a bűntől kell megszabadulnunk.

Az első szövetségben kétfajta áldozat volt, amely a bűnnel foglalkozott. Az egyik a vétekáldozat volt, amelyet általában bűnökért mutattak be, a másik a jóvátételi áldozat volt, ezt akkor ajánlották fel az Úrnak, amikor valaki tudatosan vétkezett. Először tehát a bűnökért kellett áldozatokat bemutatni, utána következhetett csak az égőáldozat. Az égőáldozat arról szólt, hogy az ember odaszánta, felajánlotta életét Istennek. Létezett ezenkívül az ételáldozat is, ami azt jelképezte, hogy az emberek szolgálatukat felajánlják az Úrnak. Az ételáldozat arról szólt, hogy a betakarított termények egy részéből egyfajta kenyeret sütöttek, és azt felajánlották Istennek. Az emberek mindezek után mutathatták be a békeáldozatot, amely az Istennel való közösséget jelképezte. Miután az ember bemutatott bűneiért való áldozatot, miután odaszánta életét Istennek, most már beléphetett az Istennel való közösségbe, bemutathatta a békéért való áldozatot, amelyet ő maga Isten jelenlétében fogyasztott el. Tulajdonképpen együtt Istennel. Isten kapta az áldozat legjavát, a maradékot pedig utána az áldozatot bemutató fogyasztotta el. Istennel együtt, Isten jelenlétében, közösségben Istennel, ahogy ugyanabból esznek.

8: *Előbb azt mondta: „Áldozatokat és ajándékokat, égő- és bűnért való áldozatokat nem akartál, nem is kedveltél” (ezeket a törvény szerint mutatják be),*

9: *de azután így szólt: „Íme, itt vagyok, hogy teljesítsem a te akaratodat.” Megszünteti az elsőt, hogy helyébe állítsa a másodikat:*

Az első szövetség tehát Isten és ember között megszűnt. Nem mehetünk tehát Isten elé az első szövetség alapján. És mégis mindig akadnak olyanok, akik saját feltételeik alapján szeretnének Isten elé járulni. És nem tudatosítják azt, hogy itt most nem az ő kezükben van az irányítás. Nincsenek olyan helyzetben, hogy ők mondják meg, hogy mit tegyen Isten, és mit ne tegyen Isten. Hiába próbálják manipulálni Istent, és megszabni bizonyos dolgokat, és a saját feltételeik alapján közeledni hozzá. Ez nem így működik. Egyetlen módon mehetünk Isten elé, bűnösökként, odarohanva hozzá, leborulva előtte, kérni az Ő irgalmát és kegyelmét. Istenhez tehát csak az általa szabott feltételek alapján mehetünk csupán. Ő pedig azt kéri tőlünk, hogy Jézus Krisztuson keresztül menjünk hozzá. Ez az egyetlen út. A régi szövetség már megszűnt, már nincs érvényben. Isten az elsőt érvénytelenné tette, amikor a második szövetséget létrehozta. Tehát megszünteti az elsőt, hogy helyébe állítsa a másodikat.

10: *az ő akarata szentelt meg minket Jézus Krisztus testének feláldozása által egyszer s mindenkorra.*

Tehát, mi megszentelődtünk Jézus Krisztus testének feláldozása által. Isten megigazított bennünket Jézus Krisztus által. Isten elfogad bennünket Jézus Krisztusban. Minden, ami az enyém ma Istenben, az Jézus Krisztuson keresztül az enyém, és Őbenne. Jézus Krisztus az én békességem, az én igazságom, Ő az én vétékáldozatom, sőt Ő az, aki vétékáldozatot mutat be értem, Ő az én közvetítőm, Ő tehát minden, nélküle semmim sincs. Nélküle távol vagyok Istentől, nélküle nincs más mód arra, hogy Isten elé menjek, nélküle teljes mértékben el vagyok veszve.

11: *Minden pap naponként szolgálatba áll, és sokszor mutatja be ugyanazokat az áldozatokat, amelyek sohasem képesek bűnöket eltörölni.*

A papok tehát naphosszat az áldozatok bemutatásával foglalatoskodtak. Az egyik vétékáldozatot mutatták be a másik után, az egyik ételáldozatot a másik után. De ugye a Zsidókhoz írt levél szerzője már a korábbiakban rámutatott arra, hogy ezek az áldozatok nem képesek megtisztítani az embert bűneiktől.

12: *Ő ellenben (vagyis Jézus Krisztus), miután egyetlen áldozatot mutatott be a bűnökért, örökre az Isten jobbára ült,*

És ezzel a munka befejeződött. Nem kell minden nap áldozatokat inntől kezdve bemutatni. Nem kell Jézus Krisztusnak újra meg újra elmennie a keresztre. Krisztus halála egyszer s mindenkorra elég volt. Tehát Jézus örökre az Isten jobbára ült.

13: *és ott várja, hogy ellenségei zsámolyul vettessenek lába alá.*

14: *Mert egyetlen áldozattal örökre tökéletessé tette a megszentelteket.*

Hát nem dicsőséges ez? Jézus Krisztus egyetlen áldozattal örökre tökéletessé tett bennünket. Istennek legyen hála ezért.

15: *De bizonyosságot tesz nekünk a Szentlélek is, mert ez után az ige után:*

16: *„Ez az a szövetség, amelyet kötök velük ama napok múltán”, így szól az Úr: „Törvényemet szívükbe adom, és elméjükbe írom;*

17: *bűneikről és gonoszságaikról pedig többé nem emlékezem meg.”*

Dávid is így kiált a 32. Zsoltárban: *Boldog, akinek hűtlensége megbocsátatott, vétke eltöröltetett. Boldog az az ember, akinek az Úr nem rója fel bűnét.*

Erre csak azt tudom mondani, hogy „Ámen!”. Mert valóban milyen boldog is az az ember, akinek azt mondja Isten, vétkeidről többé nem emlékezem meg.

18: Ahol pedig a bűnbocsánatról van szó, ott nincs többé bűnért bemutatott áldozat.

Tehát Jézus volt a tökéletes áldozat, ennek köszönhetően bűnbocsánatot nyertünk, így most már nincs szükség többé bűnért bemutatott áldozatra.

19: Mivel pedig, atyámfiai, teljes bizalmunk van a szentélybe való bemenetelhez Jézus Krisztus vére által,

Tehát most már én is bemehetek a szentélybe Jézus Krisztus vére által, mehetek az Atya jelenlétebe. Az ajtó tárva-nyitva áll. Jézus Krisztus elkészítette számunkra az utat. Most már szabadon mehetünk Isten jelenlétebe, és közösségben lehetünk vele.

19. vers még egyszer: *Mivel pedig, atyámfiai, teljes bizalmunk van a szentélybe való bemenetelhez Jézus Krisztus vére által,*

20: azon az új és élő úton, amelyet ő nyitott meg előttünk a kárpit, vagyis az ő teste által;

21: és mivel nagy papunk van az Isten háza felett:

22: járuljunk azért oda igaz szívvel és teljes hittel, mint akiknek a szíve megtisztult a gonosz lelkiismerettől,

23: a testét pedig megmosták tiszta vízzel. A reménység hitvallásához szilárdan ragaszkodjunk; mert hű az, aki ígéretet tett.

A levél írója tehát arra bátorít bennünket, hogy ne csüggedjünk, ne adjuk fel, ragaszkodjunk szilárdan hitvallásunkhoz, mert Isten, aki az ígéreteket tette, hűséges. Ez az új szövetség pedig Isten ígéreteire épül, és Isten hűséges. Ragaszkodjunk tehát szilárdan hitvallásunkhoz, hiszen egy nagy főpapunk van. Miért is írja ezt a levél szerzője? Azért, mert fennállt az a veszély, hogy azok a zsidók, akik megismerték Jézus Krisztust, végül mégiscsak vissza akarnak térni a júdaizmushoz. Fennállt annak a veszélye, hogy ismét kéri a papot, hogy mutasson be értük vétkeáldozatot. Bizony nem szabad alábecsülnünk a hagyományokat. A gyökerük ugyanis nagyon mély és erős. Kiváltképpen a zsidó nép körében a mai napig. Nem kell ortodox zsidónak lenni ahhoz, hogy valaki megtartsa a szombatnapot, vagy, hogy ügyeljen étrendjére, hogy az kóser legyen, mert ez annyira része már a zsidó hagyományoknak. És én bizony sok olyan zsidót ismerek, akik szeretnének Messiáshívökké válni, de félnek attól, hogy ők megszűnnek zsidónak lenni. Nem értik, hogy amikor Jézus Krisztusba vetik a hitüket, és úgymond kereszténnyé lesznek, ezzel nem megszűnik, hanem kiteljesedik az ő zsidó mivoltuk, hiszen Jézus volt az a Messiás, akit Isten nekik az írásokban megígért. Nem kell tehát attól félniük, hogyha hívő kereszténnyé válnak, akkor nem lehetnek többé zsidók. Eppen ellenkezőleg, valószínűleg sokkal jobb zsidókká válnak, mint valaha is voltak. És mégis a rabbijaik kijelentették, hogy valaki nem lehet zsidó is, illetve hívő keresztény. Ez a két dolog kölcsönösen kizárja egymást. Abban az időben tehát, amikor a Zsidókhoz írt levelet megírták, néhányan azok közül, akik Jézus Krisztusba vetették hitüket, elkezdtek visszakozni. Így tehát a levél írója arra bátorítja őket, hogy szilárdan ragaszkodjanak hitvallásukhoz. Majd pedig annak a hűségét említi, aki pedig a mi Urunk, nem a mi hűségünket. Azt mondja: Mert hű az, aki ígéretet tett, vagyis Jézus Krisztus.

24: Ügyeljünk arra, hogy egymást kölcsönösen szeretetre és jó cselekedetre buzdítsuk.

25: Saját gyülekezetünket ne hagyjuk el, ahogyan egyesek szokták, hanem bátorítsuk egymást; annyival is inkább, mivel látjátok, hogy közeledik az a nap.

Ez tehát a célja az összejöveteleknek. Hogy bátorítsuk egymást, hogy erősítsük egymást.

26: Mert ha szándékosan vétkezünk az igazság teljes megismerése után, nincs többé bűneinkért való áldozat,

Ez ugye azoknak a zsidóknak szólt, akik meginogtak a hitükben és esetleg ismét áldozatot akartak bemutatni a papokkal bűneikért Isten előtt. Pedig Jézus Krisztus volt az egyetlen tökéletes és egyben utolsó áldozat is. Jézus Krisztus volt a tökéletes áldozat egyszer s mindenkorra. Nincs tehát szükség további áldozatokra, nem kell visszatérni a régi rendszerhez. Tehát 26 még egyszer: *Mert ha szándékosan vétkezünk az igazság teljes megismerése után, nincs többé bűneinkért való áldozat,*

27: hanem az ítéletnek valami félelmes várása, amikor tűz lángja fogja megemészteni az ellenszegülőket.

Ennek a fajta ítéletnek és a tűz része a nagy nyomorúság idején sújtja majd a földet. Vegyük csak észre, hogy az ige itt azt írja: *a tűz lángja fogja megemészteni az ellenszegülőket.*

28: Ha valaki elveti Mózes törvényét, az két vagy három tanú vallomása alapján irgalom nélkül meghal.

Tehát vegyük észre, milyen súlyos büntetés várt, tulajdonképpen a halálbüntetés járt azért, ha valaki elvetette Mózes törvényét.

29: Mit gondoltok: mennyivel súlyosabb büntetésre lesz méltó az, aki Isten Fiát lábbal tapodja, a szövetség vérét, amellyel megszenteltetett, közönségesnek tartja, és a kegyelem Lelkét megcsúfolja?

Tehát itt három dolgról beszél a levél szerzője. Mennyivel súlyosabb büntetésre lesz méltó az, aki Isten Fiát lábbal tapodja, másodsorban a szövetség vérét, amellyel megszenteltetett, közönségesnek tartja, harmadsorban pedig a kegyelem Lelkét megcsúfolja.

30: Mert ismerjük azt, aki így szólt: „Enyém a bosszúállás, én megfizetek.” És ismét: „Az Úr megítéli az ő népét.”

31: Félelmetes dolog az élő Isten kezébe esni.

A bűneinkkel tehát két dolgot kezdhetünk. Ha odavisszük őket Jézus Krisztushoz, akkor Ő teljesen és tökéletesen megtisztít bennünket bűneinkből. Jézusban teljes bűnbocsánatot nyerhetünk, elfogadván az új szövetséget, amelyet Isten rajta keresztül létrehozott. Ha azonban bűneinket nem visszük oda Jézushoz, nem engedjük, hogy Ő megmosson bennünket, akkor egy napon meg kell majd állnunk Isten előtt, aki ítélkezik felettünk. És azon a napon saját bűneink ítélnék majd el bennünket.

Évekkel ezelőtt meséltek nekem egy királyfiról, aki a trón várományosa volt. Ez a királyfi valaki olyat vett feleségül, akiről később kiderült, hogy nem méltó az ő szeretetére. Majd amikor lázadás tört ki az országban, a feleség elhagyta ezt a királyfit, a férjét, és a lázadás vezérével élt együtt nagyon nyíltan. Miután levették a lázadást, a királyfi házasságtörő felesége is bíróság elé került. A bíróság rendelete szerint pedig meg kellett halnia. Az ítélet értelmében bele kellett őt vetni a tigrisek gödrébe. A városon kívül a közeli erdőben egy tisztáson meg is ásták a gödröt. A gödörbe egy póznát állítottak és azokat, akiket ilyen halálra ítélték a póznához kötözték. Éjjel pedig jöttek a tigrisek emberszagot érezve és felfalták az áldozatokat. Elérkezett tehát a királyfi felesége kivégzésének a napja. Kivezették tehát az erdőbe, és a gödörben a póznához kötözték, majd a sorsára hagyták. Ahogy leszállt az éj, egyszer csak

egy neszre lett figyelmes feje fölött. És ahogy felnézett az égre, a gödör szájánál egy férfi körvonalai rajzolódtak ki. A férfi beleugrott a gödörbe és akkor felismerte őt. Sajat férje volt az, a királyfi, akit megcsalt. Amikor megpillantotta férjét dühösen ránézett, és a következőket mondta: Azért jöttél, hogy kigúnyolj engem, hogy ilyen sorsra jutottam? A királyfi azonban csak ennyit mondott. Nem, azért jöttem, hogy bizonyítsam neked, mennyire szeretlek. Te ezt soha nem értetted. Azután a királyfi csendben várakozott a gödörben. Kisvártatva a gödör szájánál megjelent egy tigris, odavonzotta őt az emberhús szaga. Először csak körbe-körbejárt, azután egy gyors mozdulattal belevetette magát a gödörbe. A királyfi felesége helyett azonban a királyfi kivont kardjával találta szembe magát. Ami ezután következett, egy véres csata volt a sötét gödörben, majd minden elcsendesedett. Pirkadatkor emberek jöttek a városból, hogy a királyfi feleségének maradványait eltemessék. Legnagyobb meglepetésükre azonban a feleséget a gödör mélyén épségben találták még mindig a póznához kötözve. A gödör egy távolabbi részén azonban szeretett királyfiuk feküdt saját vérében, mellette a tigris holt tetemével. A királyfit sietve a városba vitték és a legkiválóbb orvosokat hívták segítségül. A királyfi pedig három éjen és három napon át élet és halál között lebegett. Óránként érkeztek a beszámolók arról, hogy van mindenki szeretett királyfia, ahogy az életéért küzdött. A harmadik napon végre jó hírt kapott az ország. A királyfi túl van az életveszélyen, élni fog. Ennek hallatán pedig mindenki örvendezett. A királyfi hűtlen feleségét közben ismét tömlöcbe vetették, hiszen az ítélet nem került végrehajtásra. Egy napon érkezett az ítélet kihirdetésének ideje. Összegyűlt tehát az ország apraja-nagyja, hogy meghallgassák, hogyan döntött a bíróság. Az ítélet kihirdetője a következőket mondta a királyfi feleségének: Találsz a jobboldon egy ajtót, az ajtó mögött találsz férjedet, a királyfit, akit megcsaltál. A baloldon is találsz egy ajtót, ez az ajtó pedig tigriseket rejt. Ha ma délután ötig nem nyitod ki a jobboldali ajtót, és nem sétálsz be azon, kijelentve ország, világ előtt, hogy ettől a naptól kezdve, hűséges és odaszánt feleség leszel, ha ezt nem teszed meg, kinyílik a baloldon található ajtó, és utolér téged az a halál, amelytől a királyfi élete kockáztatásával mentett meg a gödörben. Ebben az esetben azonban már nem menekülhet. Ezzel pedig befejeződött a történet.

Ahogy elgondolkodunk a történeten, rádöbbenünk arra, hogy mi vagyunk a királyfi bűnös felesége. És mi fellázdunk az Úr ellen, aki annyira szeret bennünket. De ő mégis eljött, hogy bizonyítsa nekünk az Ő szeretetét azáltal, hogy meghalt értünk. Úgyhogy most előttünk is van két ajtó, két dolog, amit a bűnünkkel kezdhünk. Minden bűnünk megbocsáttatik, ha Jézus Krisztusnak adom át az életem. Ha azonban ezt nem teszem, akkor az a halál vár rám, amelytől Ő az élete árán mentett meg engem. Ebben az esetben azonban már nincs menekvés.

Zsidók 2: 3: akkor hogyan menekülünk meg mi, ha nem törődünk ilyen nagy üdvösséggel,

A történetet tehát mindannyiunknak magunknak kell befejeznünk. Nekünk kell eldöntenünk, melyik ajtót választjuk.

31: Félelmetes dolog az élő Isten kezébe esni.

32: De emlékezzetek a korábbi napokra, amelyekben miután megvilágosodtatok, sok szenvedéssel teljes küzdelmet állottatok ki.

Emlékezzetek a korábbi napokra, hogy akkor min mentetek keresztül.

33: Mert egyrészt gyalázásokkal és gyötrésekkel nyilvánosan megszégyenítették titeket, másrészt társaikká tették azoknak, akikkel ugyanez történt.

Sokan valóban közülük nagy árat fizettek azért, mert keresztényeknek vallották magukat. Egyeseknek ez a családjába került. A családjuk ugyanis kiközösítette őket. Halottnak nyilvánította őket, még a temetésüket is megtartotta. Úgy bántak velük, mintha többé nem léteznének. Emlékezzetek azokra a dolgokra, amelyeket kiálltatok Jézus Krisztusba vetett hitetek miatt – mondja a levél írója.

34: A foglyokkal is együtt szenvedtetek, és vagyonotok elrablását is örömmel fogadtátok, mivel tudtátok, hogy nektek értékebb és maradandóbb vagyonotok van.

Voltak tehát közöttük olyanok, akik a vagyonukat is elveszítették, de ez nem érdekelte őket, mert tudták, hogy értékebb és maradandóbb vagyonuk van a mennyben.

35: Ne veszi tétek el tehát bizalmatokat, amelynek nagy jutalma van.

36: Mert állhatatosságra van szükségetek, hogy az Isten akaratát cselekedjétek, és így beteljesüljön rajtatok az ígéret.

37: Mert még „egy igen-igen kevés idő, és aki eljövendő, eljön, és nem késik.

Ahogy oly sok más helyen is az Újszövetségben, itt ismét az Ige arra bátorít bennünket, hogy türelmesen várjuk Jézus Krisztus eljövételét.

A Jakab 5. 7-ben ezt olvashatjuk: *Legyetek tehát türelemmel, testvéreim, az Úr eljöveteleig. Íme, a földművelő várja a föld drága gyümölcsét, és türelmesen várja, amíg az korai és késői esőt kap.*

Jakab tehát arra bátorít bennünket, hogy legyünk türelmesek, mert Isten még több embert akar üdvözíteni.

2 Péter 3: 9: Nem késlekedik az Úr az ígérettel, amint egyesek gondolják, hanem türelmes hozzátok, mert nem azt akarja, hogy némelyek elveszenek, hanem azt, hogy mindenki megtérjen.

Ezért vár tehát Isten, ezért nem jött vissza még Jézus Krisztus, mert Isten lehetőséget akar biztosítani az embereknek, hogy megtérjenek.

Zsidók 10: 37: Mert még „egy igen-igen kevés idő, és aki eljövendő, eljön, és nem késik.

Az Úr tehát vár, de a várakozási időnek nemsokára vége. Legyünk tehát türelmesek testvéreim, mert miután megcselekedtük Isten akaratát, beteljesül rajtunk az ígéret. Mert az Úr eljön újra.

38: Az én igaz emberem pedig hitből fog élni, és ha meghátrál, nem gyönyörködik benne a lelkem.” – mondja Isten.

39: De mi nem a meghátrálás emberei vagyunk, hogy elveszünk, hanem a hitéi, hogy életet nyerjünk.

Az író tehát itt bizalommal jelenti ki, hogy mi nem tartozunk azok közé, akik meghátrálnak. A Róma 1: 17-ben azt olvassuk: *„Az igaz ember pedig hitből fog élni.”*

A 11. fejezetben belépünk majd a hit hőseinek arcképcsarnokába. És bizony hadd mondjam el, hogy én is arra vágyom, hogy bekerülhessek ebbe az arcképcsarnokba, hogy felkerüljek azoknak a listájára, akik hittek Isten ígéreteiben. A 11. fejezetben tehát a hit hőseivel találkozhatunk. A hit dicsőséges fejezete ez.